

Duna utca

családvers

és lehet,
én mégiscsak a Duna utcában
voltam egész életemben
a legboldogabb.
öten laktunk két szobában,
s apám sosem tudta
nyugodtan megcsókolni
anyámat, mi néztük
őket mindig,
talán ezért nem is csókolta sokszor.
anyám szájáról hiányoztak
ezek a csókok,
de én szerettem hallani
a másik négy ember szuszogását.
a nagymamának minden este
kinyitottuk a rekamiét,
és én ha féltem,
átlopóztam, hideg talpakkal,
mellé bebújtam,
és én féltem,
főleg az éjszakák közepén.

költözés, doboz, pakolás, zsinór,
körbekötni életünket,
a ruhák közé hajtogatta anyám
az emlékeinket.
betegem, lázrósákkal, tüdőgyulladással
költöztünk át az új lakásba,

ami ház volt,
de mi megszokásból, daczból,
vagy csak helytelen nyelvhasználatból
(szintaktikai undor)
lakásnak hívtuk.
az új lakásban még hetekig nem voltak bútorok,
kibelezett ágyak
matracain aludtunk,
és még sokáig visszajártunk
a Duna utcába
nézni a tv-t,
vasárnapi gyerekműsort,
mert az új lakásban,
illetve ott a tetőn,
nem volt még
antenna.
minden vasárnap délelőtt autóba ültünk,
az anya helyére tettük a tv-t,
és a régi lakásban mesét néztünk
egy kéményseprőről.

én mindig szerettem volna
megnézni, milyen
az,
amikor a kéménymélybe
ólomgolyót engednek,
mert az új lakás kéményépítéskor
mesélte a Gergő bácsi,
hogyan lehet
kibaszni
az akadékoskodó megrendelővel
a kéményrakásnál,
hogyan a kéménymélybe
egy kalapot is beleépítünk,
aminek a teteje négybe van vágva,
így az ólomgolyó átmegy és vissza is jut
keresztül rajta,
ha ellenőrzik,
de a füst,
a füst az kérem szépen odalent marad,

elárasztani a kályhát, a szobát,
orrlyukakat.
ehetik saját füstjüket,
rághatják csipkésre:
rábasztak.

Anti bácsi meg csak nevetett
s mesélte:
szerencsét hozna a családnak,
ha valamit,
használatlan holmit, vagy épp mi kedves nekünk,
beépítenénk a házba,
valami oda nem illőt.
de anyám szót értett a munkásokkal,
mert építésznek tanult,
s apám szót értett a munkásokkal,
mert ugyanannyi téglát pakolt mint ők,
mert ugyanannyi pálinkát ivott meg mint ők.
és én nem értettem még a szavakat,
amikkel szerelmes levelet írtam az egyik
munkásnak
és a levelet meg egy téglát
dugtam
a párnája alá.
még rosszul írtam le, hogy
szeretlek,
mert még nem tudtam rendesen írni,
pedig akkor még tudtam rendesen érezni.
Anti bácsi meg csak nevetett,
s végül a pincepadlóba
betonozáskor
egy csavarhúzót dobtunk,
a nappaliban meg a parketta alatt
egy sörösüveg lapul.
és én szentül hittem,
hogy a beépített holmiknak
jelentése van,
hogy miért épp a pincébe a
csavarhúzót és miért
épp a nappaliba a sörösüveget.

lehet volt is
neki.

és lehet,
én mégiscsak a Duna utcában
voltam egész életemben a legboldogabb,
pedig aztán egy másik utcában
Attila
olyan ügyesen szorította
mellkasára a mellkasomat,
porszagú hideg parkettán,
hogy azt hittem, ez nagyobb boldogság,
mint bármi más.
aztán túl sokan és
túl erősen vagy túl gyengén
szorítottak,
a bőröm is feljött,
a csontom is kilátszott,
aztán már nem szorított
senki, és Attila
kedve is elment az újraszorítástól.
kifogyott belőle a
dühös lázongó szorongatás,
vagy csak engem nem tudott már úgy
megszorítani, ahogy más lányokat,
ahogy azt én is szerettem volna
tőle.

albérletből lakásba,
lakásból bérelt szobába,
szobáról szobára
költözni évenként,
mint aki ráér csomagolni,
költözés, doboz, pakolás, zsinór,
körbekötötték az életemet,
a ruhák közé hajtogatta anyám
az emlékeimet,
betegem, lázasan, gyulladással
költöztem át az új lakásokba
új karok közé,

új ölelésekbe,
és ha sírtam, s az a
másik,
aki épp mellettem volt,
velem kiabált,
csukott szemhéjamon
szemeim kirajzolták
a Duna utcát,
ahol boldog voltam,
mert sokáig nem is ismertem
az én négy emberemen kívül
más embereket.
ahol a lépcsőházban
a lifttel szemben kis rakodóterünk volt,
mintegy tárgypihentető gyanánt,
s mi összecsavart szőnyeget
tartottunk ott
meg biciklit,
zöldet és félbehajthatósat,
ahol este félttem
egyedül a fekete folyosóra kilépni,
de kiléptem,
mert jó volt félni,
mert utána meg lehetett nyugodni,
megnyugtatták a gyereket.
ahol a teraszkorlát egybeöntött betonból volt,
és apám minden nyáron
felfújta nekünk a németországi gumimedencét.
pancsoltunk,
én a kiürült samponos flakont használtam
távcső gyanánt,
pucéran fürödtünk,
pucér volt az ég is,
nyáron nekem minden nap vasárnap volt.
és még lehetett nevetni meg örülni,
mert gyerekek lehet mindig mindennek örülni
és akármit kinevetni, mert
rámondják, hogy
jaj,
még csak gyerek.